

[Thorkil Kristensen.]

punkt har givet dette til kende, og jeg føler anledning til at udtale taknemlighed herfor; det forholder sig jo nemlig sådan.

Det andet spørgsmål, jeg vil nævne, er fiskerigrænserne. Vi må glæde os over, at der nu med England er truffet en ordning, som Færøernes lagtings flertal har kunnet tiltræde. Jeg forstod på den højtærede udenrigsminister, at nu er der 2 spørgsmål tilbage: der er det mere generelle problem om at få en ordning af international karakter, som vi alle kunne tilslutte os, og så er der det specielle problem vedrørende Grønland, hvor der må træffes en ordning, som sikrer de grønlandske interesser. Det er jo rigtigt, og vi ønsker regeringen lykke til dens arbejde derpå. Jeg finder anledning til at understrege, at man også bør have den danske fiskerbefolknings interesser for øje ved behandlingen af disse ting.

Jeg skal dernæst sige et par ord om vor placering i FN og vor deltagelse i FNs arbejde, et arbejde, som jo følges med stor interesse af den danske befolkning. Jeg har også indtryk af, at Danmark selv sammen med de andre skandinaviske lande gennemgående har en god placering i FN, selv om det måske er rigtigt, hvad jeg ser det ærede medlem hr. Lannung lige har skrevet i tidsskriftet Fremtiden, at man fra andre landes side mener, at Norge og Sverige er mere aktive, end vi er. Nu skal man ikke være aktiv blot for at være aktiv, man skal være det med omtanke. Der er et par ting, som jeg her gerne vil nævne.

Et af de problemer, man har arbejdet mest med, er den tekniske bistand eller anden form for bistand til de underudviklede lande, noget, som også den højtærede udenrigsminister var inde på i går. Danmark har været en aktiv deltager i dette arbejde, og det er vi tilfreds med; det er vist alle i Danmark. Men jeg har en fornemmelse af, at vi trænger til at få lagt visse retningslinjer for dette arbejde. Det er vistnok det almindelige ønske inden for FN og formentlig også hos hovedparten af de underudviklede lande, at der skal være en koordination i det arbejde, som foregår, ved at de forskellige projekter udformes og udføres som led i FNs almindelige bistandsprogram. Derved sikrer man en nogenlunde jævn fordeling på de forskellige lande;

derved sikrer man, at man udnytter den erfaring, som FN og dets organer efterhånden har fået. Det hænder jo, at der uden om FNs almindelige program i andre lande, men også her, tages initiativer til specielle programmer. Jeg har indtryk af, at dette undertiden giver anledning til misforståelser. Vi har således for øjeblikket i finansudvalget liggende det såkaldte Mysoreprogram, som ikke er kommet fra udenrigsministeriet som led i det almindelige bistandsprogram, men som er kommet fra undervisningsministeriet under henvisning til, at der her er en kontakt med UNESCO. Jeg skal ikke forsøge en vurdering af dette specielle program. Det spørgsmål, jeg vil rejse, er dette: når vi nu her får et program, som kommer ad andre kanaler end de sædvanlige, er der så den fornødne koordination, eller ville det være rigtigere, at de programmer, som vi gennemfører — det være nu få eller mange — alle blev koordineret under det fælles FN-program? Det beder jeg den højtærede udenrigsminister udtale sig om. Jeg tror, det ville være ønskeligt, om vi havde visse retningslinjer, sådan at vi ikke risikerer misforståelser eller uheldige virkninger.

Et andet spørgsmål, som blev omtalt af den højtærede udenrigsminister, er problemet om oprettelsen af en permanent FN-styrke. Der findes jo en FN-styrke i Gaza i øjeblikket, og der findes visse observatørkorps, hvori også danske officerer er medvirkende; men den højtærede minister understregede, hvad vi også ved, at der ikke hidtil har været basis for en egentlig permanent FN-styrke. Det er muligt, at noget sådant ikke lader sig gennemføre nu. Jeg er klar over, at det rummer visse vanskelige problemer, men det ville formentlig være ønskeligt, om man havde et eller andet permanent beredskab, sådan at man var parat til meget hurtigt at sammensætte og udsende en styrke. Om dertil ville høre en permanent stab eller blot en eller anden beredskabsordning, som man med meget hurtigt varsel kunne sætte i værk, skal jeg henstille til overvejelse; men jeg tror, det er ønskeligt, at vi tager problemet op.

Ser vi så på de internationale problemer i egentlig forstand, samler interessen sig jo først og fremmest om Berlinproblemet. Jeg skal ikke sige særlig meget om det,